

Arrest

nr. 324 643 van 4 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op [...] mei 1990 in Benin City. U behoort tot de etnie Edo en bent christen. U heeft drie kinderen samen met S.I.E. (O.V. nr. [...]). Uw oudste kind P.E. werd geboren op [...] oktober 2014 in Nigeria, uw tweede kind C.E. werd geboren op [...] juli 2017 in Duitsland en uw dochter A.J.Eh. werd geboren op [...] januari 2020 in België. De vader van uw kinderen verblijft al zeventien jaar in Europa. Hij reisde af en toe naar Nigeria, waar u hem ontmoette. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat E.S.I. op 2 juli 2011 te Temse (België) huwde met M.U. (alias L.L. O.V. nr.[...] – C.G. nr. [...]) Op 20 januari 2016 verkreeg E.S.I. een F-kaart op basis van zijn huwelijk met de (intussen) Belgische M.U..

U hebt een eerste verzoek om internationale bescherming in België ingediend op 8 oktober 2020. Dit verzoek was het voorwerp van een beslissing van het Commissariaat-generaal op 6 oktober 2021. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen heeft het door u ingestelde beroep tegen deze beslissing verworpen in zijn arrest nr. 277848 van 26 september 2022.

Tot staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan: Uw zoon P. (Nr CGVS: [...]) E. is de eerste zoon van zijn vader E.S.I., die chieft is. P. zou gevisieerd worden door de overheid omdat het koningshuis van de vader van P. in conflict is met de overheid. P. heeft ook gezondheidsproblemen. Voorts verklaart u dat uw dochter nog steeds in gevaar zou zijn voor vrouwelijke genitale verminking (verder VGV), hetgeen u reeds tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming in België verklaarde. U legt geen nieuwe documenten voor.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die te maken hebben met de vrees voor vervolging van uw zoon P., die op zijn naam een asielpcedure heeft lopen. Er moet worden beklemtoond dat uw zoon de kans heeft gehad zijn vrees voor vervolging in zijn eigen asielpcedure uiteen te zetten. De vrees voor VGV van uw dochter A. werd reeds in de beslissing van uw eerste asielpcedure beoordeeld. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen omtrent de VGV van uw dochter aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van het asielrelaas van uw eerste verzoek maakt dat de beoordeling ervan verschilt. Het asielrelaas van uw zoon P. werd in kader van zijn eigen asielpcedure behandeld. Er werd een beslissing niet-ontvankelijk verzoek genomen in zijn asieldoosier ([...]).

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/col-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021>, de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021> en de **EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024** <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en

splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het recente rapport van **EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024** <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus> dat een overzicht geeft van de veiligheidssituatie in Nigeria in de periode van 1 januari 2023 tot 31 maart 2024, met inbegrip van recente veiligheidstrends, de impact op burgers en een uitsplitsing van de veiligheidssituatie per geopolitieke zone, blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven. Uit een grondige analyse van dit rapport blijkt geenszins dat de veiligheidssituatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja dermate is gewijzigd dat de huidige beoordeling door het CGVS in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet meer actueel zou zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk

verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en nota's

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de navolgende schendingen:

- schending van artikel 3 EVRM
- schending van artikel 4 Handvest EU
- schending van artikel 48 t.e.m. 48/6 Vreemdelingenwet
- schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (“Vluchtelingenconventie”)
- schending van artikel 57/5ter Vreemdelingenwet
- schending van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet
- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht
- schending van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoekster onderbouwt het middel als volgt:

“1. In beginsel bestaat er een recht van een verzoeker om internationale bescherming tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud.

Artikel 57/5ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.

In bepaalde gevallen kan geen persoonlijk onderhoud plaatsvinden. De uitzonderingen op deze regel zijn opgenomen in artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Zulks is onder meer het geval indien: [...]

Het woord “kan” wijst op een discretionaire bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om al dan niet verzoeker uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg dient het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van deze bepaling.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. Hierover wordt bovendien het belang toegelicht van dergelijk onderhoud, zodoende dat het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toekomt om hierover uitgebreid te motiveren.

[...]

Een schending dringt zich daarom op van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet.

2. Door de verzoekende partij werd op 22 juli 2024 een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend.

Op 19 november 2024 wordt de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het volgend verzoek tot internationale bescherming moet worden afgewezen, nadat het dossier werd overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 augustus 2024.

De rechtsgrondslag voor het nemen van de bestreden beslissing wordt door de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gezocht in artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt dat na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang moet onderzoeken of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk, waartoe de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in casu heeft besloten door het nemen van de bestreden beslissing. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° van de Vreemdelingenwet, verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

De verzoekende partij betwist dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen.

3. De verzoekende partij is het oneens met de redenen waarom het verzoek tot internationale bescherming eerder werd geweigerd.

De verzoekende partij legde hierom bijkomende verklaringen af in het kader van zijn volgend verzoek tot internationale bescherming. Andere mogelijkheden dan het afleggen van bijkomende verklaringen en het

(eventueel) overmaken van bijkomende documenten heeft de verzoekende partij niet om de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te overtuigen dat zijn vluchtmotieven weldegelijk oprecht zijn.

Dit is ook hetgeen de verzoekende partij deed. Het is vervolgens aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wanneer een verzoeker om internationale bescherming dergelijke verklaringen aflegt en documenten overmaakt, om deze zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen kan niet als afdoende worden beschouwd. De mogelijkheid moet immers bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en documenten die de verzoekende partij aflegt en voorbrengt.

4. Door verzoekster werd tijdens haar interview bij de Dienst benadrukt dat zij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Nigeria.

Verzoekster wees daarbij zowel naar haar eigen situatie als naar de situatie van haar minderjarige kinderen. De zoon van verzoekster, E.P., werd gediagnosticeerd met ADHD. Zijn vader is daarnaast verbonden aan een traditionele cult, waarbij hij de chieft is. De cult is in conflict met de overheid. Door de familiale band tussen P. en zijn vader, treft dit ook de zoon van verzoekster. Voorts benadrukte verzoekster dat haar dochter A.J.Eh. het slachtoffer dreigt te worden van genitale verminking (VGV) bij een terugkeer naar Nigeria.

Door verzoekster werd voorts verwezen naar de algemene situatie in Nigeria en het gebrek aan enig sociaal of familiaal netwerk in haar land van herkomst. Verzoekster dreigt hierdoor aan haar lot te worden overgelaten bij een terugkeer naar Nigeria, temeer omwille van haar kwetsbare positie als alleenstaande vrouw met drie minderjarige kinderen.

5. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster geen persoonlijke vrees zou hebben aangehaald in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming. Er zouden ook geen elementen zijn die aanleiding zouden geven tot het toekennen tot de subsidiaire bescherming. Verzoekster betwist dit oordeel, met verwijzing naar de door haar aangehaalde elementen tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (aangezien zij geen uitnodiging verkreeg voor een persoonlijk onderhoud).

Verzoekster benadrukt tevens haar langdurig verblijf in België en de langdurige periode dat zij afwezig is gebleven uit Nigeria, waardoor zij zich tevens een levenswijze heeft eigen gemaakt die haaks staat op de situatie in Nigeria. Verzoekster keerde zich af tegen de samenleving in Nigeria. De situatie in haar land van herkomst is steeds "erger" geworden, zoals zij heeft willen benadrukken tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker is vervreemd geraakt van haar land van herkomst door een afwezigheid sinds december 2016 uit Nigeria. Zij verbleef een tweetal jaar in Duitsland, waarna zij in maart 2019 toekwam in België. Zij verblijft hier sindsdien. Verzoekster benadrukte dat zij geen binding meer heeft met Nigeria. Verzoekster verblijft in Europa (en sinds maart 2019 in België) en bouwde haar leven alhier uit, hetgeen haaks staat op de (leef)omstandigheden in Nigeria. De verzoekende partij vreest hierdoor in een situatie te zullen terechtkomen van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting in combinatie met de algemene veiligheidssituatie in Nigeria.

Deze elementen werden door verweerder onvoldoende naar ernst beoordeling in de bestreden beslissing. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op [...]

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover [...]

Omwille van bovenvermelde redenen, loopt de verzoekende partij weldegelijk dermate in het oog dat hij bij een terugkeer naar Nigeria een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade.

6. De verzoekende partij meent dat er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door hem zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De verzoekende partij vraagt daarom dat er aanvullend onderzoek wordt gevoerd naar de aangehaalde elementen door de verzoekende partij, in het bijzonder dat de verzoekende partij de gelegenheid wordt geboden voor het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud."

2.2. Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer, waarbij zij een "attest van melding d.d. 17-2-2025 bij politie Ronse" voegt.

Beoordeling

- 1.
- 2.

3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: *"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."*

5. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Te dezen kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, C-921/19 (verder: HvJ 10 juni 2021)) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, randnrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek aan een voorafgaand onderzoek onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, randnr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, randnr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, randnr. 44). Verder wordt elk document dat door de verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming is overgelegd, beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU (HvJ 10 juni 2021, randnr. 44). De beoordeling van de bewijzen die worden overgelegd ter staving van een verzoek om internationale bescherming mag niet verschillend zijn naargelang het gaat om een eerste verzoek of een volgend verzoek. De asielinstanties zijn gehouden samen te werken met een verzoeker bij de beoordeling van de relevante elementen van diens volgend verzoek als de verzoeker ter staving van dat verzoek documenten overlegt waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld (HvJ 10 juni 2021, randnr. 63). Aldus betekent het feit dat een document niet kan worden geauthentiseerd of dat er geen objectief verifieerbare bron is, niet automatisch dat dit geen nieuw element of nieuwe bevinding is (HvJ 10 juni 2021, randnr. 54).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, randnr. 37). De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

6. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient erop gewezen dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal – en de Raad – in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker

om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

7. Verzoekster voert de schending aan van *“artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet”*. Ze hekelt dat de bestreden beslissing geen motivering bevat over de beslissing om haar niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen (verklaring volgend verzoek van 1 augustus 2024, toegevoegd aan het administratief dossier). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de DVZ werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

Verzoekster laat in het verzoekschrift na om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

De beslissing om de verzoekster die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”

Verzoekster voegt een voorwaarde toe aan de wet waar zij meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling.

Voorts dient erop gewezen dat aan verzoekster tijdens het onderhoud op de DVZ in het kader van haar huidige verzoek werd verduidelijkt dat de commissaris-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat de commissaris-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de DVZ aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de DVZ (verklaring volgend verzoek van 1 augustus 2024, p. 2).

Er kan dan ook geen schending van *“artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet”* worden aangenomen.

8. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoekster dat haar dochter A. vrouwelijke genitale verminking (VGV) in Nigeria zal ondergaan, alsook dat haar kinderen benadeeld zullen worden omdat ze zouden worden aangezien als bastaardkinderen.

Op 6 oktober 2021 nam verweerder in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat verzoekster haar vrees voor VGV in hoofde van haar dochter niet aannemelijk maakte en evenmin kon worden aangenomen dat verzoekster een nood aan internationale bescherming zou hebben omdat zij buitenechtelijke kinderen heeft. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 277 848 van 26 september 2022. De Raad hechtte evenmin enig geloof aan de door verzoekster voorgehouden vrees voor VGV in hoofde van haar dochter A.. Daarnaast kon geen nood aan internationale bescherming worden aangenomen op basis van verzoeksters status als alleenstaande moeder van buitenechtelijke kinderen. Verzoekster diende geen cassatieberoep in.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekster betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

9. Verzoekster herneemt in het verzoekschrift dat haar dochter A. het slachtoffer dreigt te worden van VGV, maar brengt geen elementen aan die de beoordeling in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht kan plaatsen. Verzoekster herneemt en bevestigt haar reeds aangehaalde vrees, maar brengt geen nieuw element bij in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

10. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat haar zoon P. gediagnosticeerd werd met ADHD en dat zijn vader daarnaast chieft is bij een traditionele cult, die in conflict is met de overheid.

De Raad stelt in navolging van verweerder dat P. deze elementen en zijn vrees dienaangaande in het kader van zijn eigen verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Inzake verzoeksters zoon werd in arrest nummer 324 642 van 4 april 2025 door de Raad geoordeeld als volgt:

“7.2. Inzake het gegeven dat verzoeker ADHD heeft, motiveert de bestreden beslissing terecht en pertinent:

“Waar jouw moeder verwijst naar jouw ADHD is dit evenmin een element dat een afzonderlijk verzoek rechtvaardigt of die aanleiding kan geven tot internationale bescherming. Vooreerst betreft het een voornamelijk medische aandoening. Er dient dan ook te worden gewezen op het feit dat de door jouw moeder ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen. Waar jouw moeder verklaart dat zij jouw behandeling niet zou kunnen voorzien haalt zij daar enkel economische redenen voor aan. Zij haalt geen andere redenen aan dan financiële waardoor zij niet de nodige medicatie of begeleiding zou kunnen verkrijgen. Zij verklaart niet de financiële middelen heeft om jou in Nigeria te helpen of om naar een oplossing te zoeken (NPO p.13). Waar jouw moeder eveneens aanhaalt dat jij zal verworpen worden omwille van jouw aandoening en dat men zou denken dat je mentale problemen hebt (NPO p.13), weet zij niet aan te tonen dat dit een dergelijke gevolgen zou hebben dat dit beschouwd kan worden als vervolging of als ernstige schade. Zij verwijst naar het feit dat ze jou niet zullen toelaten op school vanwege jouw gedrag, maar dit betreft een louter hypothetische verklaring (NPO p.14). Daarnaast blijkt uit haar verklaringen niet dat jullie geen steun zouden kunnen vinden binnen de familie. Jouw moeder verklaart dat ze het jouw grootmoeder heeft verteld en dat zij deze aandoening niet begrijpt maar blij is dat jullie de nodige hulp krijgen (NPO p.15). Hieruit blijkt dat zij bereid is jullie bij te staan en toont niet aan dat jij door de volledige gemeenschap zou verworpen worden. Zodoende zijn de elementen die zij aanhaalt niet voldoende om een afzonderlijk verzoek te rechtvaardigen. Het betreft geen behandeling die kan beschouwd worden als een ernstige bedreiging van jouw vrijheid, leven of fysieke integriteit. Commentaar en discriminatie, ofschoon moreel verwerpelijk en afkeurenswaardig, zijn op zich onvoldoende zwaarwichtig om te worden gekwalificeerd als een systematische en persoonsgerichte vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Om tot toekenning van internationale bescherming te leiden, moeten de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in de regio ondraaglijk wordt en waartegen de staat niet wil of kan beschermen.”

Uit de voorstaande motivering blijkt dat verzoekers ADHD en de hiermee gepaard gaande kwetsbaarheid uitvoerig in acht genomen zijn bij de beoordeling van onderhavig verzoek.

[...]

7.4. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift in zijn vrees voor vervolging omwille van zijn vaders betrokkenheid bij een cult in Nigeria, maar voert geen enkel concreet argument aan ter weerlegging van de terechte en draagkrachtige motivering in de bestreden beslissing dienaangaande.

De bestreden beslissing motiveert:

“Tot slot verklaart jouw moeder dat zij vreest dat jij gevolgen zou kennen omdat jouw vader zich aansloot bij een traditionele cult. Zij kon echter de gevolgen in jouw hoofde niet aannemelijk maken zodat dit een afzonderlijk verzoek zou rechtvaardigen. Vooreerst bracht jouw moeder deze vrees niet spontaan ter sprake wanneer gevraagd naar de problemen die jij zou kennen bij een terugkeer naar Nigeria. Het is pas wanneer het Commissariaat-generaal hier proactief naar vraagt aangezien zij dit voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde dat zij deze vrees aanhaalt. Dit wijst er reeds op dat dit geen element betreft dat zodoende zwaarwichtig is dat dit een afzonderlijk verzoek zou rechtvaardigen. Daarnaast weet zij geen concrete gevolgen in jouw hoofde aan te duiden. Vooreerst is er al vier jaar geen enkel contact met jouw vader en weten jullie zelfs niet waar hij momenteel verblijft (NPO p.12). Zodoende kan niet worden ingezien hoe het feit dat hij zich bij een cult zou hebben aangesloten enige gevolgen kan hebben voor jou. Jouw moeder verklaart dat jouw vader zijn problemen op jou zou kunnen afwentelen, maar dit betreft louter hypothetische verklaringen aangezien jullie allerminst op de hoogte zijn van mogelijke problemen die jouw vader zou kennen of veroorzaken. Jouw moeder verklaart uiterst algemeen dat het af hangt van de situatie en da vanalles kan gebeuren (NPO p.16). Dergelijke vage en hypothetische verklaringen kunnen dan ook allerminst een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.”

Voormelde motivering geldt ook voor verzoekster.

11. Wat betreft het door verzoekster ter terechtzitting neergelegd stuk, met name het *“attest van melding d.d. 17-2-2025 bij de politie van Ronse”*, dient vastgesteld dat ook dit stuk geen nieuw element betreft dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het attest bevat enkel het *“relaas van de melder”*, in casu verzoekster, zonder dat er een onderzoek is uitgevoerd naar de waarheidsgetrouwheid van haar verklaringen. Dit attest bewijst hoogstens dat verzoekster (eenzijdig) melding heeft gemaakt van door haar voorgehouden feiten, maar strekt geenszins tot bewijs van de inhoud ervan. Evenmin wordt enige stuk bijgebracht inzake het gevolg dat aan de melding zou zijn gegeven. Bijgevolg kan dit attest op zich geenszins de waarachtigheid van de erin vervatte verklaringen aantonen noch kan dit concreet aantonen dat verzoekster een vluchtelingerechtelijke vrees dan wel een vrees voor ernstige schade zal lopen in geval van terugkeer naar haar land van nationaliteit.

12. Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift haar langdurig verblijf in België en de langdurige periode dat zij afwezig is gebleven uit Nigeria, waardoor zij zich een levenswijze heeft eigen gemaakt die haaks staat op de situatie in Nigeria. Ze stelt dat ze vervreemd is van Nigeria en dat zij in geval van terugkeer vreest in een situatie te zullen terechtkomen van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting in combinatie met de algemene veiligheidssituatie in Nigeria.

Verzoekster concretiseert echter op generlei wijze hoe haar verblijf in België en andere Europese landen een risico op persoonsgerichte vervolging voor haar en haar gezin zou inhouden in geval van terugkeer naar Nigeria.

Verzoekster toont met deze loutere beweringen bovendien geenszins aan dat zij bij terugkeer naar Nigeria zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij, gelet op haar profiel (verzoekster is naar school gegaan en heeft gewerkt als leerkracht, verklaring DVZ van 19 november 2020, vragen 11 en 12), niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

13. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de niet-betwiste en omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de deelstaat Edo geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

14. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vijftientig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS